

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI BA

QUÂN HÙNG ĐẢ BẠI TRƯỞNG BÁCH TƯỜNG

Đồng nghe thanh âm Trương Bách Tường cất lên hỏi :

- Hai vị là nhân vật thế nào ? Bây giờ Phương giáo chủ ở đâu ?

Du Tiểu Quyên nhẹ nhàng cười đáp :

- Phương viện chúa ư ? Lão bị bọn tiểu nữ bắt sống rồi...

Trương Bách Tường lạnh lùng ngắt lời :

- Tiểu cô nương ! Cô nương khoác lác như vậy không sợ rước lấy cái vạ diệt thân ư ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Các hạ không tin thì rồi sẽ được nhìn thấy.

Trương Bách Tường nói :

- Lão phu có mắt thấy mới tin được.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng hô :

- Các vị hãy đem Phương Tú ra đây cho bọn họ coi.

Lôi Phi dạ một tiếng rồi đẩy Phương Tú ra ngoài căn nhà.

Trương Bách Tường như chưa tin là sự thực. Lão lớn tiếng hỏi :

- Có phải Phương huynh đấy không ?

Phương Tú đáp :

- Chính là tại hạ.

Trương Bách Tường nhìn mặt nhận tiếng thấy đúng là Phương Tú liền nói :

- Phương huynh cứ yên lòng. Tiểu đệ sẽ cứu Phương huynh thoát hiểm lập tức.

Du Tiểu Quyên nói :

- Nghe khẩu khí các hạ có vẻ hách lăm !

Trương Bách Tường cười ha hả nói :

- Bọn tùy tùng của lão phu tuy chỉ có mấy chục người nhưng đều là những tay cao thủ rất tinh nhuệ ở Tây Bắc đạo. Cô nương vào nhiều người cứ kêu họ ra đây cùng nhau quyết một trận tử chiến.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn bốn phía vẫn chưa thấy bóng người đâu thì bụng bảo dạ :

- Cục diện bữa nay chỉ có cách kéo dài thời gian để chờ gia gia. Gia gia đã nói sẽ đến thì dĩ nhiên không sai được. Nếu bây giờ mình rời khỏi nơi đây thì một là không người tiếp ứng cho Phong Mã Tương. Bất luận lão thắng hay bại cũng không thể rời khỏi Phương gia đại viện được.

Nguyên Phong Kiếm Mã Tương tuy võ công cao cường nhưng người lão điên điên, khùng khùng, dù lão có thắng được Bạch Trung Quân cũng không tài nào trốn thoát được ám khí của đối phương, điều thứ hai nữa là sau khi nàng rời khỏi nơi đây, gia gia nàng đến thành lỡ cơ hội.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, nàng thủng thẳng nói :

- Sóng trường giang đợt sau xô đợt trước, lớp người mới ào vào lớp cũ. Trương lão anh hùng tuy lưng lầy tiếng tăm miền Tây Bắc, nhưng đó chẳng qua là việc ngày trước mà thôi...

Trương Bách Tường tức giận ngắt lời :

- Hiện giờ lão phu vẫn là lãnh tụ các bạn đồng đạo võ lâm Tây Bắc.

Du Tiểu Quyên cười mát nói :

- Lão tiên bối tuổi đã già nua. Tiểu nữ tưởng nên để người khác thay thế tiên bối là hơn.

Trương Bách Tường tức giận quá chừng, nhưng lão lại ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Con nha đầu này thật bẻm mép. Người đã vô lễ với lão phu như vậy thì lão phu giết người trước rồi sẽ tìm Nam Thiên Nhất Công để chất vấn lão về tội trị gia bất nghiêm.

Du Tiểu Quyên vẫn muốn chọc giận lão, liền cười ruồi hỏi :

- Nếu Trương lão tiên bối nhất định đòi đánh thì dĩ nhiên bọn tiểu nữ phải bồi tiếp. Nhưng tiểu nữ chưa hiểu lão tiên bối muốn đánh theo cách nào ?

Trương Bách Tường vung kim đao lên đáp :

- Lão phu đã bôn tẩu từ Nam chí Bắc, trải biết bao nhiêu sóng to gió cả. Có lý đâu còn mắc kế hoãn binh của bọn người ?

Rồi lão họ thuộc hạ :

- Hãy bao vây bọn chúng lại.

Bỗng thấy Phương trận chuyển động từ hai bên quay lại.

Chỉ trong chớp mắt, bọn tùy tùng của Trương Bách Tường đã bao vây bọn Du Tiểu Quyên và Lý Hàn Thu vào giữa.

Lý Hàn Thu cầm ngang thanh kiếm nói :

- Quyên cô nương ! Bàn tay tại hạ đã nhuộm máu tanh, khó lòng tránh khỏi hoàng thiên trách phạt. Vậy có giết thêm ít người nữa cũng thế mà thôi. Xin cô nương đứng ngoài lược trận cho tại hạ tiến ra ứng chiến.

Miệng chàng nói, chân chàng đã từ từ cất bước tiến về phía trước.

Trương Bách Tường háng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Người là ai mà ăn nói khoác lác thế ?

Lý Hàn Thu cầm trường kiếm để ngang trước ngực đáp :

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Trương Bách Tường cười khẩy nói :

- Lý Hàn Thu ư ? Lão phu chưa nghe ai nói đến bao giờ.

Du Tiểu Quyên hỏi móc :

- Vậy môn Thất Tuyệt Ma Kiếm chắc Trương lão tiên bối đã nghe người ta nói tới rồi thì phải ?

Trương Bách Tường sững sốt hỏi lại :

- Thất Tuyệt Ma Kiếm ư ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Phải rồi ! Lý Hàn Thu đây là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Trương Bách Tường trầm ngâm một chút rồi nói :

- Trước nay lão phu không để cho cái hư danh lừa bịp.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy lão tiên bối muốn coi cho biết phải không ?

Trương Bách Tường đáp :

- Đúng thế !

Lý Hàn Thu nói :

- Hay lắm ! Tiên bối hãy coi chừng !

Tiếng hô chưa dứt, chàng đã rung tay một cái. Thanh trường kiếm rút lên veo veo nhằm Trương Bách Tường chém tới.

Trương Bách Tường thấy kiếm chiêu của đối phương nhanh như điện chớp hiểm có ở đời. Lão không khỏi giật mình kinh hãi, vội vung kim đao lên thành một làn đao quang để chống cự.

Đao kiếm đụng nhau rút lên những tiếng choang choảng.

Trương Bách Tường mới tiếp hai chiêu đã phải lùi lại hai bước.

Lý Hàn Thu cũng cảm thấy cánh tay mặt hơi tê chồn thì bụng bảo dạ :

- Lão này quả nhiên chẳng phải tay chỉ có hư danh.

Chàng lại vung kiếm tấn công.

Trương Bách Tường cũng múa đao phản kích.

Đao qua kiếm lại, hai người đã diễn nên một trường ác đấu.

Lý Hàn Thu thi triển kiếm chiêu mỗi lúc một mau lẹ hơn. Thế công mỗi lúc một kịch liệt. Những chiêu kiếm của chàng toàn trở vào huyết đạo trọng yếu của Trương Bách Tường.

Trương Bách Tường huy động đơn đao hòng chặn thế kiếm của Lý Hàn Thu. Nhưng Lý Hàn Thu ra chiêu lẹ quá, thanh kim đao trong tay Trương Bách Tường thủy chung vẫn không kiếm chế được thế kiếm của chàng.

Đột nhiên Trương Bách Tường hắng giọng một cái. Lão múa kim đao rất mau, đao quang vọt lên như đoá hoa để tấn công Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu lùi lại hai bước tránh khỏi thế đao.

Trương Bách Tường chẳng những không thừa thế tấn công mà còn lùi lại hai bước.

Mọi người chú ý nhìn ra thấy tay áo Trương Bách Tường đầm máu mới biết lão đã bị trúng kiếm nơi tay trái.

Lúc này bọn người bày phương trận tối tấp rút binh khí ra. Phương trận rút vòng nhỏ lại dần dần. Hiển nhiên chúng phát động thế công từ bốn mặt đánh vào.

Du Tiểu Quyên liền nghiêng mình đi, xây lưng về phía lưng Lý Hàn Thu.

Trương Bách Tường thấy phương trận chuyển động rồi liền lui ra ngoài. Lão móc một viên thuốc bỏ vào miệng nuốt rồi lấy tấm khăn là buộc vết thương.

Lão vung kim đao lên một cái. Bốn người trong phương trận liền chia ra để xông vào căn nhà ngói.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy mình cùng Du Tiểu Quyên bị mười sáu người vây lại. Đó là không kể Trương Bách Tường và bốn người đã rời đến để tấn công căn nhà ngói. Chàng bảo Du Tiểu Quyên :

- Du cô nương ! Cô nương để chỗ này cho tại hạ đối phó, xin vào tiếp viện căn nhà kia, đừng để bọn chúng cứu thoát Phương Tú.

Chàng vừa nói xong mấy câu này thì phương trận đã bắt đầu di động thế công. Mười mấy thứ khí giới khác nhau chia ra bốn mặt phương tấn công hai người.

Cách bố trí phương trận này tuy không giống La Hán trận của Thiếu Lâm hay Ngũ Hành kiếm trận của phái Võ Đang và không hại bằng, nhưng những người này toàn là nhân vật từng trải giang hồ, họ còn là những tay cao thủ hạng nhất ở miền Tây Bắc. Mọi người một môn sở trường, bây giờ họ phối hợp với nhau để tấn công, thế công đã lợi hại mà họ còn tương trợ nhau thành ra uy thế không tầm thường.

Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên hai người đánh rất hăng, nhưng coi chừng cục diện này không thể trong lúc nhất thời phá vòng vây ra được.

Nhắc lại Đinh Bội và Lôi Phi đều đã rời khỏi căn nhà ngói, trông thấy Trương Bách Tường dẫn người lại tấn công, Lôi Phi theo Phương Tú lui lại vào trong nhà.

Y biết rằng nếu để Trương Bách Tường cướp được Phương Tú đem đi thì Hàn Kế Tín chẳng còn úy kỵ gì nữa sẽ phóng tay vào thành.

Đinh Bội rút trường kiếm đứng chặn trước cửa.

Quân Trung Phụng và Tần Nhi đứng hai bên Đinh Bội.

Mấy vị giáo sư thì kẻ giữ cửa, số người này nhảy lên nóc nhà và phòng thủ rất nghiêm mật.

Trương Bách Tường xông gần vào nhà ngói, chẳng nói câu gì dơ đao chém Đinh Bội.

Đinh Bội khoa kiếm lên đỡ rồi phản công liền hai chiêu.

Thanh kim đao trong tay Trương Bách Tường vừa đón đường kiếm của đối phương, vừa tấn công mãnh liệt phi thường.

Lão lớn tiếng quát bốn thuộc hạ :

- Các ngươi xông vào nhà cứu Phương viện chúa đi !

Lão làm lãnh tụ võ lâm miền Tây Bắc đã mấy chục năm. Đao pháp của lão rất tinh thâm và độc đáo. Thế công liên miên không ngớt.

Đinh Bội cũng là tay kiếm thủ thiện chiến. Trong lúc nhất thời tuy không sao đoạt được thượng phong, nhưng cũng bức bách Trương Bách Tường phải lui sang một bên.

Bốn tên bộ hạ của lão thừa cơ xông vào trong nhà.

Quân Trung Phụng và Tần Nhi đứng hai bên vọt ra vung kiếm lên cự địch với bốn đại hán.

Bốn đại hán này đều là những tay cao thủ hạng nhất mà lại xảo quyết vô cùng !

Quân Trung Phụng và Tân Nhi chơi với bốn người, lập tức bị kém thế.

Lôi Phi thấy tình thế bất lợi cho mình, liền cười lạt bảo Phương Tú :

- Phương Tú ! Nếu bọn chúng mà tấn công vào trong nhà thì tại hạ phải giết Phương viện chúa trước rồi mới tính đến việc cự địch sau.

Phương Tú cười lạt đáp :

- Thực ra Phương mỗ cũng ham sống, nhưng gặp trường hợp nhất định phải chết thì cũng chẳng làm sao được ?

Lôi Phi lại khoa tay điểm vào hai chỗ huyệt đạo của Phương Tú. Y ngẩng đầu trông ra thấy bốn đại hán liền thủ tấn công ráo riết. Tân Nhi và Quân Trung Phụng dần dần đi vào chỗ thất bại thì bụng bảo dạ :

- Nếu để bọn chúng xông vào nhà được thì cách chống cự càng khó khăn hơn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, y lập tức giao Phương Tú cho một tên võ sư rồi vùng đao trợ chiến.

Võ công của Lôi Phi mạnh hơn hai cô rất nhiều. Y vừa tham vào cuộc chiến, tình thế ổn định lại ngay.

Đinh Bội một mình chơi với Trương Bách Tường. Hai bên đều tay cự phách vẫn giữ được thế quân bình.

Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên hợp lực đối phó với mười hai tay cao thủ đang vây đánh. Cuộc chiến này rất kịch liệt. Hai người thi triển kiếm pháp mỗi lúc một dữ dội.

Đột nhiên Du Tiểu Quyên phòng ra kỳ chiêu. Thanh kiếm của nàng lấp loáng như điện chớp rồi vọt thành đường cầu vòng, cũng như làn sóng cả dồn đập phá vỡ vòng vây của bên địch cắt đứt thành hai đoạn.

Lý Hàn Thu vùng trường kiếm phóng luôn hai chiêu đâm hai đại hán bị thương.

Kiếm chiêu của chàng rất ác độc, nhằm đâm vào chỗ trọng yếu của đối phương.

Hai đại hán bị trúng kiếm cố nén sự đau đớn mà vẫn không được phải rút lên.

Du Tiểu Quyên vùng kiếm ráo riết hơn cho toé ra những tia quang. Nàng bảo Lý Hàn Thu :

- Lý huynh ! Lý huynh ra tay đừng nề nang gì nữa vì chúng ta không có nhiều thì giờ.

Lý Hàn Thu chỉ lo Du Tiểu Quyên trách mình giết người không nói tay, bây giờ chàng nghe nàng bảo vậy thì trong lòng khoan khoái. Chàng ra chiêu veo veo lại đã thương một đại hán rồi nói :

- Tại hạ cùng các vị vốn không thù oán nên không muốn đả thương ai. Nếu các vị không chịu dừng tay rút lui thì đừng trách tại hạ ra tay.

Bọn người này đều là những tay bôn tẩu giang hồ lâu năm. Người nào cũng vô cùng xảo quyết. Chúng nghe đồng bạn rút lên thê thảm thì chí phấn đấu đã giảm đi phân nửa. Bây giờ chúng nghe Lý Hàn Thu nói vậy liền đổi thế công thành thế thủ.

Du Tiểu Quyên thấy áp lực bốn mặt giảm đi rất nhiều liền nói :

- Phương Tú đã bị bọn ta bắt rồi. Còn Hàn Đào toan giở lối liều lĩnh như con thú dữ đến bước đường cùng. Giữa các vị và Giang Nam Song Hiệp dường như chẳng có mối giao tình gì đáng kể thì liều mạng cho họ làm chi ?

Bọn đại hán bao vây hai người tuy thủ nhiều công ít, nhưng vẫn không chịu rút lui.

Lý Hàn Thu cười nhạt nói :

- Du cô nương đã dùng lời tử tế khuyên nhủ các vị mà các vị không chịu nghe theo, tức là tự rước lấy vạ vào mình đó.

Dứt lời chàng biến đổi kiếm chiêu. Chỉ trong khoảnh khắc lại đã thương ba người nữa.

Lúc này bọn đại hán bao vây đã bị thương gần một nửa, chí phấn đấu hầu như tiêu tan, lục tục lùi lại phía sau.

Một đại hán thân thể cao lớn dường như là trưởng toán lớn tiếng gọi Trương Bách Tường :

- Trương bảo chúa ! Hai người này kiếm pháp cực kỳ lợi hại. Bên ta bị tử thương gần một nửa rồi, không còn khả năng để tái chiến nữa.

Trương Bách Tường và Đinh Bội đang đánh nhau đến giai đoạn quyết liệt mà không phân thắng bại. Lão nghe tiếng la gọi của thuộc hạ nên bị phân tâm, xuất nữa trúng kiếm của Đinh Bội. Lão đánh gấp hai đao để ngăn chặn thế kiếm của đối phương rồi lùi lại.

Lão ngoảnh đầu nhìn ra thấy bọn người mình đem theo đã có năm tên bị ngã, miệng không ngớt rên la. Bất giác lão ngả người nghĩ thầm :

- Cặp nam nữ thiếu niên này võ công rất cao cường. Nếu còn đánh nữa e rằng cũng khó lòng thắng nổi.

Lão đâm ra thoái chí.

Phương Tú tuy bị điểm huyết mấy chỗ, cử động không được linh hoạt nhưng mắt còn nhìn thấy, miệng vẫn nói được. Hắn thấy Trương Bách Tường giơ đao lên ra vẻ trầm tư liền hiểu ý lão, liền lớn tiếng nói :

- Trương huynh ! Ráng cầm cự một lúc nữa đi ! Viện lực cho chúng ta sắp tới nơi rồi đó.

Trương Bách Tường ngẩng đầu lên trông thấy Đinh Bội đưa ngang thanh kiếm đứng yên chứ chưa rượt theo mình, dường như đang ngấm ngấm vận khí điều dưỡng. Y cho là trong cuộc ác đấu vừa rồi đối phương đã phát huy toàn lực, nên thành kiệt quệ.

Trương Bách Tường ngấm ngấm đếm đại bọn thuộc hạ chưa được mười hai người. Nếu hết sức chiến đấu có thể chống chọi một lúc nữa.

Lại nghe Phương Tú nói tiếp :

- Trương huynh ! Nếu tiểu đệ mà thoát hiểm sẽ lấy thuốc trường sinh để tặng Trương huynh...

Trương Bách Tường ngửa mặt lên trời thở phào một cái, trả lời :

- Phương viện chúa nói thật chẳng ?

Phương Tú đáp :

- Tiểu đệ không nói dối ai bao giờ ?

Trương Bách Tường nói :

- Cứ tình thế hiện giờ, tại hạ e rằng hy vọng cứu thoát viện chúa rất mong manh.

Phương Tú nói :

- Cái đó không sao. Chỉ cần Trương huynh hết lòng là được.

Trương Bách Tường nói :

- Tiểu đệ ráng cầm cự thêm một thời gian chừng ăn xong bữa cơm, nếu viện thủ vẫn chưa tới nơi thì tiểu đệ cũng đành ngưng mà thôi.

Phương Tú nói :

- Đại khái chỉ trong khoảng thời gian như vậy chứ không lâu đâu.

Trương Bách Tường giơ cao thanh kim đao lên lớn tiếng :

- Các anh em ! Chúng ta đừng mong thành công, cốt sao không có lỗi là được.

Tiếng hô vừa dứt, quân hào lại bao vây Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên. Lập tức họ giữ thế thủ để chờ viện binh chứ không mong thắng nên không sấn vào tấn công hai người.

Du Tiểu Quyên khẽ nói :

- Bất giác trước hết là bất chủ tướng. Vậy để tiểu muội đối phó với Trương Bách Tường.

Nàng vung kiếm veo véo hai tiếng, phá vòng vây vọt đi hai cái đã xông đến trước mặt lão.

Trương Bách Tường cầm thanh kim đao để trước ngực, thủ thế chờ đợi.

Du Tiểu Quyên lạnh lùng hỏi :

- Trương Bách Tường ! Bấy lâu nay các hạ hùng cứ mặt Tây Bắc mà chưa đủ thoả mãn ư ? Lại còn tham vọng chia vác với Trung Nguyên. Bọn tùy hành của các hạ đã thương vong gần một nửa. Nếu các hạ không quay đầu lại kịp thời thì e rằng cái mạng già của các hạ đến phải để lại trong Phương gia đại viện mất.

Sau một lúc chiến đấu nữa, Trương Bách Tường mất hết nhuệ khí. Lão biết bọn thiếu niên này đều là những nhân vật mang tuyệt kỹ trong mình. Nhưng lão đã nhận lời với Phương Tú cầm cự thêm trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, liền đáp :

- Lão phu có chỗ khổ tâm khó nói ra.

Du Tiểu Quyên lấy làm kỳ hỏi :

- Trương tiên bối có điều chi khó nói ?

Trương Bách Tường động tâm nghĩ thầm :

- Giả tỷ con tiểu nha đầu này mà bắt buộc Phương Tú đưa thuốc giải cho ta thì đó cũng là một lương sách.

Lão nghĩ vậy liền đáp :

- Cả nhà lão phu mấy người đều bị Phương Tú dùng độc để kiềm chế nên chẳng thể không tuân theo mệnh lệnh của hắn được.

Du Tiểu Quyên dương cặp mày liễu lên nói :

- Té ra là thế !

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Nếu tiểu nữ đòi hán lấy được thuốc giải cho tiền bối thì sao ?

Trương Bách Tường đáp :

- Nếu được vậy thì lão phu lập tức dẫn thuộc hạ rời khỏi đây trở về Tây Bắc không hỏi gì đến việc võ lâm Trung Nguyên nữa.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Tiền bối có biết thứ thuốc giải đó do ai cất giữ không ?

Trương Bách Tường đáp :

- Phương Tú và Hàn Đào.

Du Tiểu Quyên nói :

- Được rồi ! Để tiểu nữ thử hỏi lấy thuốc giải cho tiền bối xem có được không ?

Nàng quay lại tiến gần đến Phương Tú nói :

- Phương viện chúa ! Té ra bao nhiêu người phải liều mạng cho viện chúa đều bị viện chúa ngấm ngấm dùng được vật kềm chế, vậy họ chẳng thể không tuân theo mệnh lệnh của viện chúa...

Phương Tú cười mát, lẳng lặng không nói gì.

Du Tiểu Quyên cười lạt nói tiếp :

- Viện chúa nên lấy thuốc giải đưa cho tiện thiếp thì hơn, đừng bắt tiện thiếp phải hành hạ viện chúa.

Phương Tú đáp :

- Thuốc giải thì có đấy, nhưng không ở trong mình tại hạ.

Du Tiểu Quyên nói :

- Vậy thì ở đâu ?

Phương Tú đáp :

- Hiện cất trong nội viện.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Viện chúa nổi vậy thì phải đưa viện chúa về nội viện mới lấy được hay sao ?

Phương Tú đáp :

- Còn có một biện pháp khác.

Du Tiểu Quyên hừ một tiếng rồi hỏi :

- Còn biện pháp nào khác ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ nói chỗ cất được vật để các vị sai người đi lấy.

Du tiểu Quyên mỉm cười nói :

- Trong nội trạch của viện chúa đã bố trí cơ quan trùng điệp thì sai người vào đó để họ chịu chết hay sao ?

Phương Tú đáp :

- Hỡi ơi ! Ngoài cách này tại hạ chưa nghĩ ra được biện pháp nào khác.

Du Tiểu Quyên cười khẩy nói :

- Viện chúa không có biện pháp, nhưng tiện thiếp biết người khác có biện pháp khiến cho viện chúa phải đưa thuốc giải ra.

Phương Tú hỏi :

- Người ấy là ai ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Lý Hàn Thu.

Phương Tú nói :

- Trước tình thế này dù có giết tại hạ, tại hạ cũng chẳng có biện pháp nào nữa.

Du Tiểu Quyên nói :

- Chúng ta hãy thử coi.

Đoạn nàng lớn tiếng gọi :

- Lý huynh ! Mời Lý huynh vào đây.

Lúc này hai bên đã dừng tay không chiến đấu nữa.

Lý Hàn Thu nghe tiếng Du Tiểu Quyên gọi liền trở gót đi vào.

Bọn thuộc hạ của Trương Bách Tường cũng không ai cản trở.

Lý Hàn Thu lật đật vào nhà hỏi :

- Quyên cô nương có điều chi dạy bảo ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Trương Bách Tường đã nguyện ý dẫn thuộc hạ rút lui, nhưng họ cũng bị Phương Tú kềm chế bằng độc dược. Chỉ cần sao bắt Phương Tú đưa thuốc giải ra là lập tức lão Trương kéo về Tây Bắc ngay.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phương Tú bảo sao ?

Du Tiểu Quyên mỉm cười đáp :

- Phương Tú không muốn giao thuốc, hắn nói là không có thuốc trong mình.

Lý Hàn Thu nói :

- Hắn là tay điêu ngoa xảo quyệt, rất nhiều mưu kế. Hắn chưa thấy quan tài là không chảy nước mắt.

Dứt lời chàng tiến lại gần Phương Tú khoa kiếm lên một cái.

Ánh hàn quang vừa loé lên đã hót một mảng da ở má bên trái của Phương Tú. Nhưng hắn chỉ mất một làn da rất mỏng và rớm máu.

Phương Tú chấn động tâm thần, đưa tay lên sờ mặt.

Lý Hàn Thu lạnh lùng quát lớn :

- Phương Tú ! Chỉ lên hai má mà có thể hót được năm chục chiêu mà vẫn không khiến cho lão bị trọng thương hay khoét thịt đến xương.

Chàng lại vùng trường kiếm toan hốt chiêu nữa.

Phương Tú lớn tiếng la :

- Dừng tay !

o0o